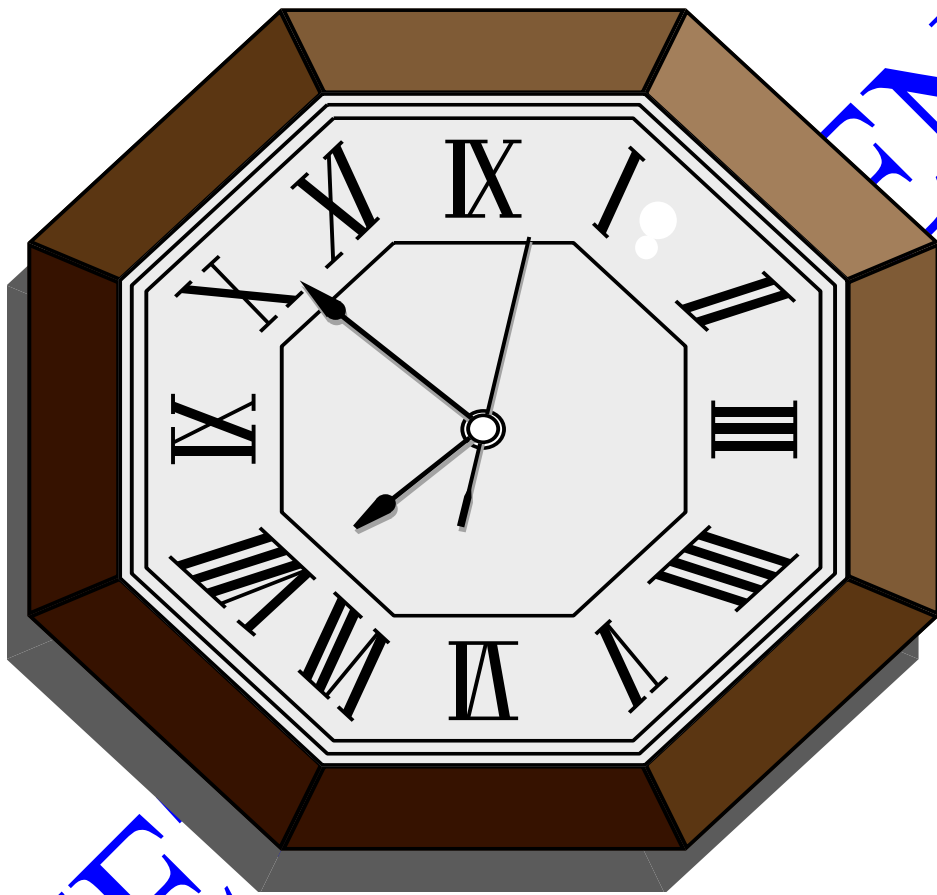

HET LAATSTE UUR

ALLE

GEN

Eenakter geschreven door

KARL WAUTERS

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande schriftelijke toestemming van AUTEURSBUREAU ALMO bvba waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

Jan Van Rijswijcklaan 282 B – 2020 ANTWERPEN

Tel: 03/260.68.16-17 Fax: 03/216.95.32 E-mail: bestellingen@almo.be

HET LAATSTE UUR

EENAKTER GESCHREVEN DOOR: KARL WAUTERS

2 dames – 2 heren

Met : **ALBERT DOCKX** (arbeider op rust)
 MARIANNE (zijn dochter)
 ANNIE (buurvrouw)
 FRANK VERLINDEN (deurwaarder)

Korte inhoud:

Weduwnaar Albert Dockx krijgt te horen dat zijn woning die hij 35 jaar geleden gekocht heeft illegaal gezet is en moet worden afgebroken.

In het laatste uur voor de werken beginnen haalt deze gebroken man de herinneringen terug boven.

Herinneringen van goede maar vooral slechte tijden die hij meemaakte in het huis.

Decor:

Deze eenakter wordt gespeeld in zwarte doeken. Op de scène bevindt zich midden centrum een tafel en 4 stoelen. Op de tafel staat een asbak.

Deze eenakter wordt het beste gespeeld in beschaafd Nederlands.

(We horen achtergrond muziek. Als het doek opengaat staat Albert cour centrum. Daar bevindt zich een ingebeeld raam. Albert staart voor zich uit. Na 30 seconden dooft de muziek stilletjes uit. Albert steekt een sigaret op. Hij gaat naar de tafel en neemt de asbak. Hij schudt het hoofd en geeft een van de stoelen een schop.)

Albert: (Kwaad.) Waarom toch?
 (Hij kijkt omhoog.)
 (Droevig) Waar heb ik dit toch aan verdiend?
 (Albert zucht en gaat aan de tafel zitten met de handen in het haar.)
 (Droevig. Hij schudt het hoofd.) Ik kan er niet meer tegen.
 (Hij staat terug recht en gaat terug naar het raam.)
 Waar zitten ze nu?
 (Hij gaat zijn sigaret doven in de asbak. Er wordt geklopt.)
 Binnen!
 (Annie verschijnt via Jardin fond.)

Annie: Dag Albert. Ik heb koffie bij.

Albert: Koffie? Ik hoef helemaal geen koffie. Ik wou dat alles al achter de rug was.
(Annie gaat met de koffie naar de tafel. Ze heeft ook 2 tassen bij)

Annie : Een tas warme koffie zal je wel goed doen.
(Ze schenkt een tas koffie in.)
Oh, nu ben ik toch melk en suiker vergeten. Ik hoop dat zwarte koffie ook goed is.

Albert: (Kwaad.) Ik hoef geen koffie heb ik gezegd!
(Annie schrikt. Albert draait zich om.)
Sorry, ik ben wat zenuwachtig. (Stilte.) Zwart is goed.
(Annie geeft de tas koffie aan Albert.)

Annie : Ik wil je enkel maar helpen. Je bent altijd al een goede buur geweest en ik vind het zo jammer dat daar een einde aan moet komen. Weet jij eigenlijk dat wij 20 jaar naast elkaar geleefd hebben. Gisteravond hebben Theo en ik het nog uitgerekend.

Albert : Dat is inderdaad een hele tijd.
(Albert gaat aan de tafel zitten.)
Hoe laat is het?
(Annie kijkt op haar horloge.)

Annie : Nog een uur voor de werken beginnen. Als het dat is dat je wilt weten.

Albert : (Staart voor zich uit.) Het laatste uur en 35 jaar herinneringen worden met de grond gelijk gemaakt. Het zal nooit meer worden als vroeger.
(kleine stilte.)

Annie : Is het lekkere koffie?

Albert : Ik herinner me het nog als de dag van gisteren. Verstappen stond daar en hij zei:
(Albert wijst en staat recht. Hij gaat naar jardin centrum en imiteert verstappen.)
“Mijnheer Dockx, dit is nu de koop van je leven. In dit huis zal je enkel vreugde kennen. Je zal nog dikwijls aan mij denken.”
(Albert gaat terug zitten aan de tafel.)
Maar veel vreugde heb ik hier niet gezien. Verdriet ja! Veel verdriet.

Annie : Dat mag je niet zeggen Albert. Je bent hier getrouwd. Je kinderen zijn hier geboren.

Albert: Ja, dat is waar. Mijn kinderen zijn hier geboren. En er is er hier eentje gestorven ook. (Droevig.) De klap was verschrikkelijk toen onze kleine Werner de straat opliep en onder de vrachtwagen terechtkwam. We waren met de bal aan het spelen. Ik riep nog (Luid.) Stop! (Stilte. Albert kijkt naar de grond.) Maar het was te laat. (Stilte.) Hij was op slag dood. Onze enige troost was dat hij niet geleden heeft.
(We horen geluiden van bulldozers. Annie gaat naar het raam.)

Annie : Albert, ze zijn daar!
(Ook Albert gaat naar het raam.)

Albert : (Kwaad.) De schurken! Een brave mens alles afpakken. Dat kunnen ze! Mij moeten ze niet aanpakken maar die klootzak van een Verstappen.

Maar dat doen ze niet. Nee! Verstappen is een rijke stinkerd. Daar mag niet aan geraakt worden. De kleine man die moet wroeten om elke maand rond te komen. Die moet er aan!

(Albert gaat terug aan tafel zitten en steekt nog een sigaret op.)

Ik kan er niet meer tegen.

(Annie draait zich naar hem.)

Annie : Heb jij nooit overwogen om die mijnheer Verstappen te gaan opzoeken nadat je wist wat er zou gebeuren?

Albert : (Rustig.) Ik weet nog niet eens of hij nog leeft. Hij was ongeveer 50 jaar toen hij dit huis verkocht. Dus hij zou nu al een stuk in de 80 moeten zijn. En ik zou ook niet weten waar hij woont. En het kan mij niet schelen.

Annie : Wil je nog wat koffie?

Albert : Ja, graag.

(Annie gaat naar de tafel en schenkt nog een kop koffie in voor Albert en voor haar.)

Jij bent erg lief voor mij. Weet je dat?

Annie: Ik heb altijd een grote bewondering voor je gehad. Hoe jij je na elke tragedie uit de slag wist te trekken, daar zijn geen woorden voor. Ook Theo heeft een grote bewondering voor je.

Albert: Hoe erg het drama ook is. Een mens moet vooruit. Het leven gaat door. Ook zonder je naaste. (Hij schudt het hoofd.) Maar deze ramp overleef ik niet. Het is precies alsof ik alles een tweede maal moet meemaken. Het is een nachtmerrie die werkelijkheid is geworden.

Annie: Straks in je appartement kan je leven een nieuwe start nemen, Albert. En je zal zien, binnen enkele weken ben je terug de oude.

(Albert vliegt recht. Annie schrikt van zijn reactie.)

Albert : (Brullen.) Mijn vrouw en kind zijn hier gestorven! Snap je dat dan niet! (Er volgt een korte stilte. Albert gaat terug zitten.)

Ik was met enkele vrienden op vakantie in Blankenbergen. Het was een mooie zomerdag en we gingen wandelen op het strand. (Kleine glimlach.) We gaven onze ogen de kost om al het mooi vrouwvolk te bewonderen. En opeens struikelde ik over de benen van een mooi blond meisje. "He, kijk uit" riep ze en ik antwoordde "sorry, ik had je niet gezien". Toen ze mijn stem hoorde begon ze met me te lachen: "Zijn alle Belgen zo stom of ben jij de enige?". (Stilte.) Ja, dat was mijn eerste contact met Truus.

Annie : Mooi verhaal. Dat had ik nog niet eerder gehoord.

Albert : Het is nog niet gedaan. S'Avonds gingen we naar een danstent en daar kwam ik haar weer tegen. Toen ze me zag begon ze weer te lachen. "Wie we hier hebben, onze stomme Belg, pas op dat je hier niet struikelt hoor". Ik lachte met haar mee en betaalde een drankje voor haar. We begonnen te praten over koetjes en kalfjes en toen gebeurde het.

(Albert staat recht.)

Er werd een slow gespeeld en ik vroeg haar ten dans. Het werd onze slow.

We keken elkaar in de ogen en we waanden ons alleen op de wereld. We hadden enkel nog oog voor elkaar.

(Albert neemt Annie bij de hand en begint met haar te dansen. Albert begint ook te zingen. We horen: “The Moody Blues” met “Night In White Satin”. Na een tijdje stopt de muziek en we horen plots enkele sirenen van de politie. Albert en Annie stoppen met dansen en lopen naar het raam.)

Annie: De politie is daar ook.

Albert : (Kwaad.) Is dat nu echt nodig zoveel lawaai? Heel het dorp weet het toch al dat ik uit mijn huis moet. (Kleine stilte.) En kijk, de ramptoeristen zijn er ook al. (Roepen.)

He nietsnutten, hebben jullie niets anders te doen dan naar de miserie van een ander te kijken!

Annie : Stop maar, Albert. Ze kunnen je toch niet horen.

Albert: Ze horen me wel. Kijk maar. Er is iemand die iets terug roept. (Albert maakt een vuist beweging en roept.) Komt dat hier eens zeggen als je durft.

Annie : Dat mag je niet doen. Je weet trouwens niet wat die man roept. Vertel liever verder over Truus. Wat gebeurde er nadat jullie gedanst hadden?

Albert : Niets speciaals. We wisselden onze adressen uit en spraken af om elkaar op te zoeken.

Annie : Waarom? Konden jullie elkaar niet opzoeken tijdens die zelfde vakantie.

Albert : Nee, ze vertrok de volgende dag terug naar huis. Ze woonde in Dokkum.

Annie : Dokkum! Dat treft. Dat stadje ken ik. Daar zijn Theo en ik vroeger nog op vakantie geweest.

(Albert gaat terug aan de tafel zitten.)

Albert : Mijn eerste afspraak met haar kwam wel op een slecht moment. De Nederlandse voetbalploeg speelde die avond een interland tegen België. Haar vader wilde absoluut dat ik eerst meekeek naar de televisie alvorens ik met zijn dochter uitging.

Annie : Dat is raar. Waarom?

(Annie gaat zitten aan tafel.)

Albert : Om met mij te lachen natuurlijk. De Nederlandse ploeg was immers stukken beter dan de onze. Na de voetbal zijn we vertrokken. Die avond met Truus was eigenlijk het echte begin. Afspraak na afspraak volgde. En van het een kwam het ander. Voor we het beseften was Truus zwanger. Enkele maanden later zijn we met elkaar getrouwd. (Stilte.) En van dan af was het wachten op de geboorte van ons kind.

Annie : Werner?

Albert: Ja. (Albert krijgt het even moeilijk. Annie schuift haar stoel dicht bij Albert en troost hem.)

Annie : Huil maar, Albert. Als een man het moeilijk heeft mag ook hij huilen.

Albert : (Snikkend.) Hij was zo een mooie en gezonde jongen. Een primus in de klas, vertelde de leerkrachten. En toen die zondagochtend. Ik vergeet het nooit meer.

Annie: (Zachtjes.) Je hoeft het niet opnieuw te vertellen.

(Albert staat recht en loopt nerveus rond in de woonkamer.)

Albert: Weet je dat ik bang ben om dit huis te verlaten.

Annie: Waarom?

Albert: Ik weet het eigenlijk niet. Het is precies of ik een nieuwe wereld in stap. Een wereld zonder goede of slechte herinneringen.

(Annie gaat naar Albert.)

Annie: Theo en ik zullen je wel komen opzoeken in je nieuw appartement. Dan heb je wat gezelschap en ik denk dat je nog speciaal bezoek mag verwachten.

Albert: Speciaal bezoek? Van wie?

Annie: Van je dochter.

Albert: (Draait zich weg van Annie. Kordaat.) Die bestaat niet meer voor mij! Ik wil geen contact hebben met iemand uit de drugwereld. Ze wilde naar mij niet luisteren. "Bemoei u er niet mee, pa. Ik ga met Stefan samenwonen. Ik ben 18 geworden en dus volwassen. Oud genoeg om op eigen benen te staan." Dat zei ze. En toen ik haar wilde tegenhouden kreeg ik een slag in mijn gezicht van die Stefan. (Verbittert.) Ik wou mijn dochter van de drugs weghouden. Maar ze wou niet luisteren. Wie weet wat is er van haar geworden?

Annie : Ze stelt het zeer goed. Ze is bij die Stefan weg en ze heeft ook niets meer met drugs te maken.

Albert : (Kijkt Annie strak aan.) Hoe weet jij dat allemaal?

Annie : Wil je haar ontmoeten?

(Er volgt een kleine stilte.)

Wel?

Albert : Wil zij mij nog wel ontmoeten na alles wat er gebeurd is?

Annie : Ze wil dolgraag haar vader terug ontmoeten.

Albert: Als ze werkelijk niets meer met drugs te maken heeft dan wil ik haar later wel eens ontmoeten. Maar anders bestaat ze voor mij niet meer.

Annie : Wil je haar nu ontmoeten?

Albert: Nu?

Annie: Ja, ze staat achter de deur.

(Annie wijst naar de ingebeelde deur.)

Albert: (Vlug.) Wat?

Annie: Ik heb haar meegebracht.

Albert: Meegebracht? Nu geloof ik toch dat je me een verklaring schuldig bent, Annie.

Annie: Ik ben al die jaren met Marianne in contact gebleven en heb haar van nabij gevolgd. Ze heeft het zwaar gehad, maar jouw dochter heeft hard gevochten om uit de diepe put te klauteren waar ze in terecht gekomen was. Geef haar een tweede kans, Albert. Als je het voor haar niet doet, doe het dan voor mij als goede buurvrouw. Maar alsjeblieft. Ze verdient het.

Albert: (Diepe zucht.) Goed. Laat ze maar binnen komen.

(Annie gaat naar de deur en roept.)

Annie: Kom maar binnen.

(Ondertussen gaat Albert aan de tafel zitten. Marianne komt op. Ze gaat richting Albert.)

Marianne: Dag pa. (Stilte.) Het is fijn om je terug te zien. (Stilte.)
(Albert kijkt voor zich uit.)

Albert: Het spijt me van vroeger. Ik had je het huis niet mogen uitjagen.
(Marianne gaat tot bij Albert staan.)

Marianne: Nee, het is mijn schuld. Ik had naar je goede raad moeten luisteren.

Albert: Ik wou je beschermen. Ik wou je van de drugs houden. Je was amper 18 jaar. (Albert kijkt haar aan.) Ik wou mijn lieve kleine Marianne terug.

Marianne: Je hebt me nu terug, pa. Je zal me nooit meer moeten missen.

Annie: En dat is het voornaamste. Is het niet waar, Albert?
(Albert staat recht.)

Albert: Je ziet er goed uit. (Albert krijgt tranen in de ogen. Hij heeft het moeilijk.) Kom in mijn armen, mijn kind.
(Albert omhelst Marianne.)

Albert: Oh, wat heb ik je gemist.

Marianne: Pa, willen we nu het verleden vergeten?

Albert: Alleen het slechte verleden. Het goede mag je me vertellen.
(Albert en Marianne gaan zitten aan tafel.)

Marianne: Ik heb het zwaar gehad, pa. Het was niet makkelijk om bij Stefan weg te raken.

Albert: Waarom ben je niet naar huis gekomen?

Marianne: Ik durfde niet. Stefan had mij volledig in zijn macht. En ik had drugs nodig. Ik kon niet meer zonder.

Annie: Marianne deed alles voor hem om toch maar drugs vast te krijgen.

Albert: En wat moest je dan doen voor hem?
(Marianne begint te huilen.)
He, waarom ween je nu?
(Kleine stilte.)

Annie: Albert?
(Albert kijkt haar aan.)
(Zachtjes.) Ze moest zich voor hem in Brussel gaan prostitueren.
(Albert staat ineens recht en gaat naar Jardin Front.)

Albert: (Kwaad.) Wat? Is mijn dochter een hoer?
(Annie gaat naar Albert.)

Annie: Maak het nu niet erger dan het al is.

Marianne: (Wenend.) Ik kon niet anders, pa. Als ik het niet deed kreeg ik een pak slaag. Het was walgelijk. Al die geile venten die kwamen voor hun pleziertje. Ik haatte alle mannen, maar ik kon niet anders. Ik had drugs nodig. En enkel bij Stefan kon ik die krijgen.

Annie: Die Stefan was een echte pooier. Nog 5 andere meisjes moesten voor hem geld binnen brengen. Hij heeft het leven van 6 onschuldige meisjes kapot gemaakt.

Albert: Maar je bent er dan toch uitgeraakt uit dat milieu?

Marianne: Ja.

Annie: Ik heb haar geholpen.

Albert: Jij?

Marianne: Annie, was de enige met wie ik nog telefonisch contact had. Zij wist ook waar ik in Brussel verbleef.

Annie: Ik heb er uren met Theo over gesproken hoe ik haar zou helpen. En op een dag had ik de oplossing. Ik was in een naburig dorp aan het winkelen toen ik plots een jongeman tegen het lijf liep. Het was Dirk, het jeugdvriendje van Marianne.

Albert: (Knikkend.) Kleine Dirk met het brilletje. Een geweldig ventje. Iedereen hield van dat mannetje.

Annie : Ja, en dat mannetje heeft uw dochter gered uit de handen van een grote smeerlap.
(Marianne gaat naar Albert;)

Marianne: Dirk is me komen opzoeken en samen zijn we gevlucht.

Albert: En dat kon zomaar? Weg vluchten uit de handen van een pooier.

Marianne: Stefan was in de eerste plaats een drugverslaafde. Met hulp kon je makkelijk vluchten.
(Albert gaat terug naar de tafel.)

Albert: Ok! Ik zal je geloven. Al moet ik toegeven dat het een rare geschiedenis is.

Marianne: Het is de waarheid, pa.

Annie : Een triestige waarheid.

Albert: En heeft Stefan u ooit nog lastig gevallen?

Marianne: Nee. Ik heb geen last meer van hem gehad en het zal nooit meer gebeuren want ik heb later vernomen dat hij gestorven is aan een overdosis.

Albert: En ben je nu terug gelukkig?

Marianne: Ja. Ik voel me nu de gelukkigste vrouw van de hele wereld. Ik ben getrouwd met Dirk en we hebben een schat van een dochtertje. Ik heb een mooie en goedbetaalde job en vooral, ik heb mijn vader terug gevonden.

Albert: Mij heb je niet nodig om gelukkig te zijn.

Marianne: Pa, dat is niet waar. Ik heb je wel...

Albert: (Albert onderbreekt haar) Nee. Als jullie met zijn drieën gelukkig zijn dan moet je dat zo houden en dan moet je de miserie van een oude man er niet bijhalen.

Marianne: Een oude man? Je bent zelfs nog geen zestig jaar.
(We horen het geluid van bulldozers. Annie en Marianne gaan naar het raam.)

Annie : Kom kijken Albert. Ik denk dat ze ermee gaan beginnen.

Marianne: Ja, pa, ik denk het ook. We zullen naar buiten moeten gaan.

Albert: Ik ga hier niet vandaan. Ze zullen me moeten komen halen.

Annie: Dan maak je het alleen nog erger. Doe niet zo stom.
(Albert staat recht)

Albert: Ah, jij noemt dat stom. Heb je nu nog niet begrepen dat dit huis een stuk van mijn leven is.

Annie: Zo bedoel ik het niet.

Albert: Hoe dan wel?

Marianne: Annie zou het alleen maar spijtig vinden dat je zou worden opgepakt door de politie.

Annie : Dat verdien je niet Albert.
(We horen een stem.)

Stem: Mijnheer Dockx. Wij weten dat je ons kan horen. Dus doe geen domme dingen. U krijgt nog 5 minuten om uw huis vrijwillig te verlaten. Zoniet nemen we maatregelen.

Annie: Kom Albert, laten we gaan.
(Annie gaat richting deur. En Albert gaat naar cour fond)

Albert Hier stond je moeder haar sterfbed. Het was op een koude winterdag toen de dokter mij de eerste keer zei wat er aan de hand was. Ik kon mijn oren niet geloven. "Mijnheer, gaat u even zitten. Ik heb slecht nieuws." Zei hij. "Uw vrouw heeft niet lang meer te leven." Ik wist niet wat ik hoorde. Ik kon niets meer gezegd krijgen en de dokter ging verder. "Uw vrouw heeft een zeer erge vorm van longkanker. De ziekte is reeds uitgezaaid naar de hersenen. Er is slechts een zeer kleine kans op genezing. En dat is een zware operatie aan de hersenen. Dit is een peperdure operatie en bied geen garantie op succes." En met die informatie moest ik het doen. Wat moest ik je moeder vertellen. We waren enkel naar het ziekenhuis gekomen voor wat testen. Althans, zo dachten we.
(Marianne gaat naar Albert.)

Marianne: En wat zei ons ma, toen je haar alles vertelde? Wat was haar antwoord?

Albert: Ze wou geen operatie. Ze besloot om op haar einde te wachten. Veertien dagen later heb ik een oud eenpersoons bed op de rommelmarkt gevonden. Ze was zo erg verzwakt dat ze de trap niet meer op kon naar de slaapkamer. En hier heeft ze 3 weken tegen de dood gevochten. Een strijd die ze nooit kon winnen. (Er volgt een kleine stilte. Albert krijgt het moeilijk.) In die laatste weken zat ik elk moment van de dag aan haar sterfbed. In het begin hebben we veel gepraat. Maar hoe meer dagen er nog volgde, hoe zwakker ze werd. Het werd steeds erger. Haar pijnlijke strijd eindigde op een vrijdagmorgen.

Marianne: Het spijt me pa, dat ik er niet was. Het zal een hel voor u geweest zijn.

Albert: Wist jij dat je moeder ziek was?

Annie: Ik heb het haar pas verteld nadat ze uit Brussel gevlucht was. En toen was Truus al overleden.
(Plots word er geklopt.)
Ik zal wel opendoen.
(Frank komt binnen.)

Frank: Mijnheer Dockx. Ik ben Frank Verlinden. Deurwaarder. Ik zou u willen vragen om met mij mee te gaan.
(Albert gaat naar cour front.)

Albert: Ach zo, een nieuwe deurwaarder. Die rotzak van een Jacobs durft niet meer komen.

Frank: Mijnheer Jacobs is ziek en ik vervang hem.

Albert: Ja, en als ik dat niet geloof maak je mij iets anders wijs.

Frank: Het is de waarheid mijnheer. Kunnen we nu gaan?

Albert: Heb jij enig idee wat ik hier allemaal meegemaakt heb in dit huis?

Frank: Ik ben op de hoogte en ik vind het zeer erg. Maar je moet begrijpen dat ik mijn werk moet doen.

Albert: Ben jij getrouwd?

Frank: Ja, en ik heb 3 kinderen.

Albert: Hoe zou jij reageren als ze iets moesten overkomen?

Marianne: Pa, stop daar nu mee!

Annie: Albert, maak nu geen scène. Doe wat mijnheer Verlinden zegt.

Frank: Mijnheer Dockx, ik geef je nog 2 minuten en dan voel ik mij genoodzaakt om de politie er bij te halen.
(Marianne wil naar Albert gaan, maar op dat ogenblik haalt hij een revolver te voorschijn en richt deze naar Frank.)

Albert: Zo vlug ben je van mij nog niet vanaf.

Marianne: Pa, wat doe je nu?

Albert: Kom niet tot hier, Marianne. Ga met Annie naar buiten. Ik heb met de deurwaarder nog iets te bespreken

Marianne: En wat als ik hier blijf? Schiet je me dan omver of wat?
(Annie gaat richting Marianne.)

Annie: Kom maar mee, Marianne. Je vader is zichzelf niet meer. Albert, alsjeblieft, doe geen domme dingen.

Marianne: Pa, zorg nu niet dat je in de gevangenis terecht komt. We hebben nog zoveel tijd samen in te halen.

Albert: Ga nu maar.

Marianne: Ik hou van je.
(Marianne en Annie gaan af.)

Albert: En nu is het tussen jou en mij, Mijnheer de deurwaarder.

Frank: Wat ben je van plan?

Albert: Ik zou graag hebben dat je antwoord op mijn vraag van daarjuist? Hoe zou jij reageren als er iets met je kinderen zou gebeuren?

Frank: Mijn kinderen hebben hier niets mee te maken, mijnheer Dockx. Het gaat hier om uw huis dat hier illegaal gezet is en dat nu wordt afgebroken.

Albert: Dat is toch mijn schuld niet verdomme. Het stond hier al toen ik het 35 jaar geleden gekocht heb.

Frank: Dat weet ik maar daar kan ik geen rekening mee houden. Ik moet mijn werk doen. Wees verstandig en doe die revolver weg.

Albert: Heb jij dan geen gevoelens?

Frank: Mijnheer, ik ben deze discussie beu. U houdt me enkel aan het lijntje.
(Frank gaat een stap in de richting van Albert.)
Kom we zijn weg.

Albert: Blijf staan.
(Albert richt nu zijn revolver naar zichzelf.)
1 stap dichterbij en je kan mij naar buiten dragen.

Frank: Alsjeblieft, geef die revolver aan mij. Een zelfmoord is toch geen oplossing. Denk aan je dochter en haar gezin. Zij hebben je nodig.

Albert: Nee, zij hebben me niet nodig. Dit huis heeft mij nodig. Het zit vol herinneringen waar ik geen afstand van kan doen.

Frank: Ok. Wat wil je dat ik doe?

Albert: Ik wil een officieel document waarin staat dat ik in dit huis mag blijven wonen.

Frank: Ik zal mijn best doen. Maar u moet wel begrijpen dat ik dit eerst moet voorleggen aan de bevoegde instanties.

Albert: Ik zal even wachten.

Frank: Zo vlug kan dat niet. Er moet eerst over vergaderd worden. In afwachting kan je misschien bij je dochter gaan wonen. Willen we nu gaan?
(Op dat ogenblik komt Marianne binnen.)

Marianne: Komen jullie nog? Het duurt zo lang.
(Albert kijkt naar Marianne. Daarvan wil Frank gebruik maken om de revolver van Albert te bemachtigen. Hij loopt naar Albert, maar deze ziet Frank komen en haalt de trekker van de revolver over. Er weerklinkt een schot en Albert zakt in elkaar.)
Pa, nee.
(Marianne loopt naar haar vader en knielt bij hem. Ze barst in huilen uit. Frank staat wezenloos te kijken. Annie komt op.)

Annie: Wat is er gebeurd? (Ze ziet Albert liggen.) Oh nee, Albert. (Tegen Frank)
Vlug, roep hulp!

Frank: Het heeft geen zin meer. Het is te laat.

Marianne: (Huilend) nee.
(Annie legt haar hand op de schouder van Marianne en begint ook te huilen. Er weerklinkt zachtjes muziek. Eric Clapton: Tears in heaven. De muziek wordt alsmat luider. Enkele ogenblikken later gaat het doek dicht.

EINDE

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.